

at Bestemmelsen staar i selve Loven, saa vil der ikke kunne finde Misforstaaelser Sted. I samme Paragrafs sidste Stykke har vi ønsket at klargøre, hvilke særlige Omstændigheder der bl. a. kan tale for at udstrække Understøttelsen til Barnets fyldte 18de Aar, og vi nævner Svagelighed, fortsat Skolegang og Anbringelsen i Lære som nogle af disse særlige Omstændigheder.

I § 2, 1ste Stykke, skabes der Klarhed med Hensyn til Skæringspunktet for den første Udbetaling, nemlig ikke længere Tid tilbage end 6 Maaneder. Dette er rimeligt, bl. a. af Hensyn til søfarende, men det vilde være ret urimeligt at lade Udbetalingen ske for ubegrænset Tid eller for Aaringer. I samme Paragrafs sidste Stykke ophæver vi den Forskel, der i det af Folketinget i 1920 vedtagne Forslag gjordes mellem Understøttelserne til Enkers og Enkemænds Børn, naar Børnene bliver forældreløse. Den Gang beholdt man sig blot til de Sats, der fandtes i § 1; vi har ændret det saaledes, at der henvises til Satsene i Lovens § 1 for Enkers Børn, saaledes at vi stiller dem lige, hvilket maa være rimeligt.

I § 10 er fjernet en Sætning, der vistnok ved en Forglemmelse er blevet staaende, og som stammer fra de første Regeringsforslag, hvorefter Amterne ogsaa skulde være med i Repareringen. — I den sidste Paragraf, § 15, ønsker vi fastslaaet, at Retten til Understøttelse til Enkemænds Børn for de Enkemænd, der faar Understøttelse af Fattigvæsenet, ikke skal begrænses til kun at gælde ved Lovens Ikrafttræden, men Retten bør udstrækkes til ogsaa at omfatte Fremtiden, saa at de kan overføres fra Fattigvæsenet og blive henført under nærværende Lov. — Jeg har nu redegjort for de Ændringer, vi har foretaget i det af Folketinget i sin Tid enstemmigt vedtagne Forslag, idet jeg naturligvis ikke vil opholde mig ved de mindre, selvfølgelig Ændringer.

Da Tanken om at drage ogsaa dette Spørgsmaal ind under Forsikringsprincippet har været ret stærkt fremme under tidligere Forhandlinger, vil jeg gerne fremsætte et Par Bemærkninger herom. Først vil jeg da undersøge det økonomiske Grundlag for den Del af Befolkningen, der er svagest stillet i økonomisk Henseende. Af det samlede Antal af de skatteansatte Borgere, der i alt udgør 1 037 000, har 52 543 en Indtægt fra 800 op til 1 000 Kr. Af skatteansatte, der svarer af en Indtægt fra 1 000 op til 1 200 Kr., findes der 76 321. Det vil altsaa sige, at disse to Indtægts-

grupper udgør i alt 128 864, altsaa ca. 12½ pCt. af samtlige Selvangivere har kun en Indtægt paa indtil 1 200 Kr. Af Selvangivere med en Indtægt fra 1 200 til 1 400 Kr. er der 81 546; af samtlige Skatteydere har altsaa 210 410 eller ca. 20½ pCt. under 1 400 Kr., og af disse er ikke mindre end 120 303 bosat paa Landet. Det viser sig, at 415 840, eller ca. 40 pCt. af samtlige Skatteydere, har en Indtægt, der ligger under 2 000 Kr. Det forekommer mig, at hele dette økonomiske Billede maaner til den allerstørste Forsigtighed i Retning af at kaste flere Forsikringspligter paa denne Del af Befolkningen. Jeg er i den Henseende ganske enig med Venstres Ordfører ved Regeringsforslagets Behandling her i dette høje Ting i 1911 — det var den højtærede nuværende Forsvarsminister —, da han udtalte, at „dette Spørgsmaal ikke kan løses ad Forsikringens Vej“, saa meget mere som der i Forvejen er lagt betydelige Særbyrder paa denne Del af Befolkningen. Jeg kan f. Eks. oplyse, at en Maskinarbejder i Odense, der staar i Arbejde, svarer til statsanerkendt Sygekasse, til Invalidere, til Begravelseskasse og Pengehjælp i Sygdomstilfælde og til Arbejdsløshedskasse 330 Kr. En Typograf vil komme op paa mellem 250 og 300 Kr.; hertil kommer saa desuden Fagforeningskontingentet, Brandforsikring, eventuel Ulykkes- og Livsforsikring foruden den Skat, som vedkommende skal svare lige som alle andre Borgere til Stat og Kommune, hvor naturligvis ikke mindst den indirekte Skat trykker, fordi dens Egenskab er den mærkværdige, at jo flere Børn der findes i en Familie, desto højere bliver den indirekte Beskatning. Hvor meget den positive Udgift vil blive til det forelagte Forslag, hvis det gennemføres, er ret vanskeligt at beregne med nogenlunde Bestemthed. Jeg har forsøgt at foretage en Udregning, der imidlertid i høj Grad kun kan være af Skønmæssighedens Karakter og naturligvis ikke maa opfattes som en virkelig positiv Udregning, der ikke kan være for høj eller for lav. Hvis vi regner med det nuværende Antal Enkebørn, vil Merudgiften for disse blive ca. 776 000 Kr.; men da Børnetallet rimeligvis vil gaa en Del op paa Grund af den forhøjede Indtægtsgrænse, gør man vist rigtigst i at regne med 1 Mill. Kr. Med Hensyn til Enkemændene lader det sig endnu vanskeligere gøre at udregne, hvad dette Forslag vil koste, men regner man med det samme procentvise Tal som for Enker, bliver der 3 634 Enkemænd, men dette Tal maa reduceres en Del, fordi flere af Enkemændene glider ud selv med den nye Indtægtsgrænse.